

GĚČKO

ŠKOLNÍ OBČASNÍK GYMNÁZIA MIMOŇ

Z obsahu:

Lenka Holajová (Kv): Zimní olympiáda... z českého jazyka

Tereza Stehlíková (3.A): Expediční kamera

Kamila Tahadlová (K): Paříž

Tomáš Halbych (Kv): Stavíme vlastní PC

Perličky a perly ze školních lavic naší školy (vybráno ze zápisů MG)

Pár slov na úvod

Každý z vás to určitě někdy zažil. Někdo vám něco slíbil, a nesplnil. Nejvíc takové plané sliby zraňují malé děti. Třeba se na něco, co jim bylo slíbeno, těší, ale dospělí na to zapomenou. Jako by jejich slovo nic neznamenal.

V poslední době mám stále silnější pocit, že naše slovo má čím dál menší váhu. Zatímco v Novém zákoně je Slovo na počátku, dnešní slovo je často odsouzeno k zapomenutí. Slovo se prostě často neplní. Přitom slovo dělá muže. Slovo občas někomu vezmeme. Někdo pronáší úvodní slovo, jiný musí mít za každou cenu slovo poslední. Prostě řeči se vedou a voda teče.

Už to vypadalo, že Géčko umírá. Ale slovo dalo slovo a vy máte před sebou další číslo.

M. Grigerová

Zimní olympiáda... v českém jazyce

Možná jste si všimli, že u nás 9. ledna proběhla olympiáda. Tedy, ne ta samá, která nedávno skončila v Soči, ale... češtinářská. V lednu jsem byla se svými spolužáky pozvána na školní kolo, ze kterého vzešlo několik vítězů. Ti se 6. února účastnili okresního kola v Gymnáziu v České Lípě. Konkrétně se jednalo o kvartánku Kamilu Tahadlovou a terciána Lukáše Prchala z první kategorie mladších žáků. A z druhé skupiny, do které byli zařazeni studenti druhého stupně, to byly Ivana Pavlů ze 3.A a... já z kvinty.

A jaké to tedy bylo v České Lípě? Musela jsem vstávat v 6 ráno a potom jsem strávila hodinu v autobuse. Po olympiádě, která skončila asi za hodinu a půl, jsem musela další hodinu a půl čekat na autobus. Proč ne.

Samotná olympiáda probíhala stejně jako každý rok, úkoly byly jako vždy - některé lehčí a z jiných nám zase vstávaly vlasy na hlavě. Jsem si téměř skálopevně jistá, že zadání minimálně několika z nich nám učitelé češtiny v příštích dnech přinesou, aby to, jak se říká, i ostatní studenti mohli zažít na vlastní kůži...

Musím říct, že slohy byly letos vážně lahůdka - mladší měli téma "Čím si osladím život" a starší "Když otevřu dveře". Jedno lepší než druhé, že? Myslím, že můžeme být opravdu vděční za témata, která nám zadávají naši češtináři při školních slohových pracích.

O výsledcích vás příliš zpravit nemůžu, protože jediné, co zatím vím je, že Kamila Tahadlová byla ve své kategorii třetí a já jsem měla 15 bodů z 20. A ani to nevím s jistotou.

Co bych ještě mohla ke zmíněné olympiádě dodat? Musím říct, že ze všudypřítomných "šprtajících se" studentů jsem byla kapku v depresi. Nejsem si jistá, jestli učení v tomto případě někomu pomůže. Co mě naštvalo, byly určitě autobusy, protože přijet o hodinu dřív a odjet o hodinu a půl déle... Na cestě a čekáním jsem strávila delší dobu než samotnou olympiádou. Ale problémy s autobusy máte mnohdy určitě všichni. Na závěr ale musím říct, že to pro mě (a jistě i pro ostatní) byla nová zkušenost.

Pozn. redakce:

Maximální možný počet získaných bodů činil 20. Lenka získala 15 a umístila se na 8. místě. Mezi soutěžícími na předních pozicích byly minimální rozdíly. Být ve znalostech v češtině osmá v okrese rozhodně není špatný výsledek!

Expediční kamera

Máte někdy pocit, že vedete nudný, stereotypní, nezajímavý život? Že to prostě nemá šťávu? Nejste sami. Ne každý však tento pocit považuje za pozornosti hodnou záležitost, někomu stačí se opít, jiní si pořídí kotě a další jedou k moři. Existují ale i lidé, kteří tento pocit neznají, lidé, jejichž těla se téměř doslova koupou v adrenalinu.

V sobotu 15. února se Doksy proměnily v jedno z nejdobrodružnějších měst tady kolem nás. Nebo na vás tak alespoň mohly zapůsobit, a to vůní dalek, která se městem nesla. V kině Máj totiž od 15 hodin probíhal filmový festival Expediční kamera představující sérii nových cestovatelských a outdoorových dokumentů. Zaujmout vás v nich mohl například Alex Honnold ve filmu Honnold 3.0 – extrémistický americký lezec proslavený svými sólo přelety bez jištění, který se rozhodl pokořit tři nejvyšší stěny Yosemitekého národního parku během 24 hodin, a zlomit tak jeden z rekordů předchozí generace (dosažení dvou vrcholů během 24 hodin). Svého úspěchu stihl dosáhnout za neuvěřitelných 18 hodin a 50 minut.

Alex Honnold miluje stoupaní vzhůru, milovníci canyoningu [kaňonink] si užívají pravý opak – prostupují koryty horských říček, potoků a úzkých soutěsek shora dolů, slaňují vodopády, sjíždí přírodní skluzavky a tobogány, skáčou do tůní a potýkají se s komplikacemi, ve kterých obstojí jen člověk schopný zachovat klidnou hlavu. Pocit, kdy cítí, že rytmus jejich těla je synchronní s proudem vody, jim za takové komplikace ale jistě stojí. V dokumentu s názvem Down The Line se tak rozhodně tváří.

Možná podobný pocit spoutání s přírodou mají také nejmenší lidé planety, o čemž vypráví slovenský film cestovatele Pavola Barabáše Pygmejové – děti džungle, ve kterém se Ivan Bulík snaží zachytit život a zvyky civilizací nedotčených Pygmejů a poznat tamní přírodu. Jeho cesta začíná ve Středoafričské republice, odkud ho místní domorodci dovedou do válkou zmítaného Konga. Lidé, se kterými se setkává, čelí smutnému osudu, v ještě nedávné minulosti byli bráni do otroctví, za válek ještě před deseti lety byli loveni jako zvěř pro kanibalské rituály a dodnes jsou vyháněni ze svého domova, kterým je obvykle deštný prales. Tento působivý snímek vás možná přiměje k zajímavým myšlenkám, mě třeba přivedl k pozastavení se nad (ne)smyslem materialistického způsobu života, ale vy si třeba v klidu a pohodlí vychutnáte hodinovou výpravu do džungle.

Když už se sama neproháním divočinou, jsem ráda, že jsem měla možnost pozorovat taková dobrodružství alespoň na plátně. Seděla jsem v první řadě, usrkávala maté a doufala, že třeba jednou...

Třemi filmy Expediční kamera nekončí, ale protože stále máte možnost se tohoto festivalu zúčastnit (a mně bude končit stránka), nebudu vám prozrazovat, co vás ještě může překvapit. Jděte do kina a přijďte si na to sami. Kdy? Kam?

<http://www.hedvabnastezka.cz/expedicni-kamera/14514-KDY-A-KDE-cr>

Paříž

Výměnný pobyt se tentokrát konal ve Francii. Účastnila se celá třída včetně Eriky a jejího přítele Filipa. Každý byl zvědavý na svou hostitelskou rodinu a hlavně na svého spolubydlicího, se kterým stráví příští týden. V plánu byly návštěvy slavných míst, jako je Versailles, muzeum Louvre, Vítězný oblouk, ale především Eiffelova věž. Všichni se tak moc těšili, že jim ani nevadilo, když museli v den odjezdu vstávat okolo sedmé, aby stihli být v deset u školy. Odtud odjížděl autobus. Pro Eriku s Filipem to bylo neskutečné dobrodružství, protože se nikdy nepodívali jinam než do Chorvatska. Pro některé jejich spolužáky bude problém se domluvit, ale oni oba mluvili plynule francouzsky. Byli tak natěšení, že nemohli den před odjezdem myslet na nic jiného. Přece jen - stráví spolu týden v tom nejromantičtějším městě na světě. No, úplně spolu ne. To by totiž nebyl výměnný pobyt, kdyby bydleli v nějakém hotelu.

Když se konečně autobus rozjel, chvíli si Erika s Filipem povídali a pak poslouchali písničky. Samozřejmě, že z jedné mp3, jak to zamilované páry dělají. Na část cesty usnuli, ale pak je vzbudila sms: Vítejte ve Francii. Asi v osm večer konečně dorazil autobus na místo, kde si české žáky vyzvednou jejich hostitelské rodiny. Letos si Francouzi vybírali Čechy, proto se velkým parkovištěm nesla jména dětí. Eriku si vybrala rusovlasá dívka jménem Monique a Filipa pihovatý Benjamel. Ukázalo se, že Monique a Benjamel bydlí vedle sebe a jsou dobří přátelé, takže Erika s Filipem spolu mohou trávit víc času. Večer se všichni žáci seznámili se svými hostitelskými rodinami a vybalili si věci. Další den jeli i se svými novými kamarády navštívit muzeum Louvre. Erika s Benjamelem obdivovali starodávné malby, zatímco Filipa a Monique zaujala výstava egyptských starožitností. Takto rozdělení se procházeli i ve Vincenneském lesíku. Oba páry si až podezřele dobře rozuměli.

Druhý den jejich výměnného pobytu navštívili Vítězný oblouk. Erika si už všimla, že Filip většinu času tráví s Monique, a stejně tak si Filip všiml, že Erika je pořád s Benjamelem. Oba Češi měli v plánu si s tím druhým promluvit o jejich vztahu, ale ani jeden si nechtěl připustit, že by se mohli rozejít. Zvláště teď a tady, necelé tři kilometry od Eiffelovy věže, kterou si chtěli prohlédnout poslední večer. Chvilku po obědě zašel Filip za Erikou. Procházeli se po zahradě a najednou se Filip zeptal: „Proč trávíš tolik času s Benjamelem?“ Erika nevěděla, co má říct. „No, jsme jen kamarádi. Ty zase trávíš čas s Monique.“ Filip se zastavil. „Jenže u nás to nevypadá, že spolu chodíme. Vždycky, když jsi s Benjamelem, se tváříš, jako bych tě už vůbec nezajímala.“ „No, ty se zase tváříš, jako byste s Monique chodili už roky. Jak mám vědět, jestli se mnou ještě chceš chodit?“ Filip se naštvál. „A jak to mám asi já vědět, jestli pro tebe ještě existuju!“ „Jestli ty nevěříš mně, neměla bych ani já věřit tobě!“ „Tohle nikam nevede! Buď mi začneš věřit, nebo se rozejdeme.“ Chvilku bylo ticho a pak Erika promluvila: „Takže se rozejdeme.“ Oba zůstali stát a dívali se do země. Pak se každý vydal jiným směrem.

Zbytek týdne utekl celkem rychle. Erika s Filipem spolu nemluvili a všímali si jen Benjamelu a Monique. Nastal večer, kdy se mělo jít k Eiffelově věži. Po večerní prohlídce věže vzal Filip Monique do cukrárny, kde si objednali croissant a horkou čokoládu, a Benjamel s Erikou se vydali do restaurace a tam si dali šneky s čenekem. Filip si už dávno přál ochutnat pravý francouzský croissant, stejně jako Erika chtěla vždy ochutnat šneky.

Naneštěstí byly v croissantu mandle, na které má Filip alergii, takže opustil cukrárnu s nateklým obličejem a rudými fleky na ruce. A aby toho nebylo málo, tak se Erice udělalo zle ze šneků.

Když se vraceli autobusem domů, shodli se na tom, že se ani jednomu z nich poslední večer nepovedl. Poté se usmířili a pokračovali ve svém vztahu.

Stavíme vlastní pc

V tomto článku bych se rád věnoval výběru komponentů stolního počítače. Při sestavování pc musí člověk dbát jen na několik základních věcí. Sestavit si vlastní počítač zvládne každý, tedy alespoň vybrat komponenty, z kterých se bude skládat, protože fyzické sestavení za vás může provést i e-shop (někdy dokonce zdarma). Jako vše, i toto má své výhody a nevýhody. Za jednoznačnou výhodu považuji to, že počítač obsahuje doopravdy jen to, co kupující žádá. A pokud by vybrané komponenty nebyly kompatibilní, e-shop vás na případnou chybu upozorní, takže se nemusíte bát toho, že vám přijde naprosto nepoužitelný počítač. Jediným problémem může být záruka. Při koupi jednotlivých dílů a následném sestavení doma, máte sice vše v záruce, ale nikoliv jako celek. Při sestavení v obchodě ale získáváte i záruku na celé pc. Nyní už k jednotlivým komponentám...

Základní deska

Nejdůležitější část všeho pc. Parametry, na které byste si měli dát pozor, je patice (označuje to, jak velký procesor do určené základní desky pasuje), čipset (stará se o komunikaci mezi jednotlivými součástmi základní desky), velikost (ATX, mini-ATX) a porty (odvíjejí se především od čipsetu). Ceny základních desek se většinou pohybují okolo 2 až 4 tisíc.

Paměti (RAM)

Paměti stejně jako i ostatní komponenty ovlivňují rychlost počítače (nepočítám zdroj a skříň). Je rozhodující takt a velikost. Prodávají se často po dvou. Ceny jsou opět různé: nejčastěji od 2 do 4 tisíc.

Procesor

Při výběru procesoru je nutné dbát na to, aby byl stejné patice jako základní deska. Navíc je samozřejmě dobré vybrat patici nejnovější (u Intelu Haswell- 1150). Procesory vyrábějí dvě firmy: Intel a AMD. Nelze přesně říct, které procesory jsou lepší, ale v dnešní době se používají častěji procesory Intel. Dalším důležitým parametrem je počet jader procesoru. Dnes se prodávají standardně 2 a 4 jádrové procesory. Ceny procesorů jsou různé, výběr procesoru závisí na tom, k čemu hodláte váš počítač využívat (například pro prohlížení internetu a k psaní textových dokumentů není zapotřebí 4 jádrový procesor). Ceny jsou přibližně od 2 do 9 tisíc.

Chlazení procesoru

Někdy je chladič dodávaný s procesorem nedostatečný. Chladič je vybírán podle velikosti a ceny. Ceny obyčejných chladičů procesoru se pohybují okolo tisíce korun.

Grafická karta

Grafická karta bývá často nejdražší součástí počítače. Někdy ale ani není zapotřebí (integrovanou grafickou kartu obsahují i některé procesory, není však příliš výkonná). Při koupi rozhoduje takt grafického procesoru, velikost a takt grafických pamětí, výrobní proces, ale i například velikost. U velikosti pamětí a taktů je lepší vyšší, u výrobního procesu je lepší naopak co nejmenší číslo. Ceny grafických karet jsou opravdu různé – od tisíce až třeba do 10 tisíc.

Disk

Na disk se ukládají všechna naše data, proto je rozhodující především velikost. Jsou dva typy disků: HDD (klasický plotnový) a SSD (mnohem rychlejší, ale i dražší). Já osobně se přikláním ke kombinaci těchto disků. Malý SSD na operační systém a HDD na ostatní soubory (hry, filmy, hudba). Ceny disků jsou specifické podle jejich typu a velikosti, proto je zde nebudu vypisovat.

Zdroj

Toto vše musí být samozřejmě napájeno. Při výběru zdroje se řídíme výkonem a účinností. Většinou počítačů stačí výkon 400W a účinnost by neměla být menší než 80%. Ceny zdrojů se pohybují okolo 1200 Kč.

Skříň

Skříň má pouze jeden jediný parametr: velikost. Odvíjí se především od základní desky, ale někdy i od grafické karty nebo chladiče procesoru. Určitou roli zde hraje také design a materiál. Počítačová skříň stojí většinou mezi 1-2 tisíci.

Perličky a perly z lavic naší školy

Charakteristika – ukázky ze slohové práce

Uši mu mírně směřují od hlavy.

Má mírně natloustlý nos a trochu povystrčené oči.

Jsem hysterčivá.

Bílý knírek, co má pod nosem, je ohromný. Jednou bych chtěl mít také takový.

Na hlavě má jen pár vlasů, takže se mu na slunci krásně leskne hlava.

Není to žádný špinoš.

Špatné vlastnosti se na něj moc nenalepily.

Je marnotrapný.

Z literárních prací a testů

Kamsútra je hrdinský epos.

Konec 19. století v české literatuře – byli tu i klidnější básníci, např. anarchističtí buřiči.

Máchovou ženou byla Lolita.

Tak choleric zemřel na cholera. (O Máchovi)

Mastičkář – o mastičkáři, který pečoval o malého chlapce.

Proglas – náboženský spis o tom, jak je náboženství špatné.

21. 3. 2013